

VETTE KRENT

VANISHING POINT Embrace The Silence (DOCKYARD 1 / ROCK INC.)

Voor het debuut uit 1997 (zie iO 25) kon ik de handen niet echt op elkaar krijgen, bij de opvolger Tangled In Dream schreef Leo in blad nummer 30 al een enthousiaste verhaal, en nu leveren deze Australiërs gewoon een keiharde voltreffer af. Een uitstekende melodieuze metal-CD met dertien tracks en een speelduur van maar liefst 80 (!) minuten is Embrace The Silence geworden. Qua geluid valt Vanishing Point te situeren vlak naast Nightwish. Denk dus aan een volle, bombastische, stevig doorgaloperende sound met de keyboards 'on top'. In de zang klinkt echter niets van opera of gotisch door. Vocalist Silvio Massaro heeft namelijk een redelijk gewone rockstem. Bij tijd en wijle moest ik trouwens denken aan het timbre van ex-Foer Absent Friends zanger A.T. (uit de SI Music-jaren). Ondanks de albumtitel is het voornamelijk het hardere, pakkende up-tempo werk wat de Aussies laten horen. Daardoor vallen de rustpunten nog eens extra op. En die zijn dan ook heel mooi. Neem bijvoorbeeld afsluiter As I Reflect of het nummer Breathe. Erg goed gedaan allemaal, en het klinkt als een klok. De mannen van Vanishing Point weten goed de weg op hun instrumenten, maar verpakken dat niet constant in gecompliceerde stukken zoals bijvoorbeeld Dream Theater of Symphony X die afleveren. Ze kiezen voor een meer toegankelijke aanpak met soms zelf AOR-achtige refreïnen en melodieën (Somebody Save Me). Complex en catchy is precies in evenwicht hier. Sterk album, en gelet op de speelduur, lekker lang lekker! Website: www.vanishing-point.com.au.

Robbert Schuller

Theater (Metropolis part 1), Arena (The Hanging Tree), Pendragon (Paintbox), Toto (Home Of The Brave), Asia (Heat Of The Moment) en Kansas (Carry On Wayward Son). Onnodig vind ik dat er van Queensrÿche (overschatte rockers), Angel (het fraaie Tower), Styx, Rush en ELP maar liefst twee bijdragen klinken. Daartegenover mis ik grote namen als Pink Floyd, Mike Oldfield, Spock's Beard, The Flower Kings, Porcupine Tree en Ayreon. Wel leuk zijn verrassingen als Opheth (A Fair Judgement) en Mostly Autumn (The Gap Is Too Wide). Vraagtekens plaats ik bij Mike Èt The Mechanics (het saaie Blame), Jethro Tull (de oude bluesy track Nothing Is Easy), IQ (het poppy Promises), MM's Earth Band (biedt meer dan Blinded By The Light), Kayak (Merlin is niet 't beste symfonummer). Leuk vind ik wel de twee Nederlandse uitverkiezingen: Supersister (het eigenzinnige Present From Nancy) en Focus (Hocus Pocus, al prefereer ik de snellere live-versie). Bijna antiek zijn de redelijke bijdragen van Uriah Heep (July Morning) en Colosseum (Valentine Suite Theme 1). Ik tel twee songs uit de jaren '60, zestien uit de jaren '70 (logisch), tien uit de jaren '80 (te veel), slechts twee uit de jaren '90 (ondervertegenwoordigd!) en drie na het jaar 2000. Bovendien ligt het accent behoorlijk - zo niet teveel - op de rockkant. Er schijnt zelfs al een deel 2 in de maak te zijn. Het zal mij benieuwen hoe dan de balans uitpakt. Los van de superkitsch-hoes blijft dit een sympathiek initiatief. Echter: voor iO-lezers zal heel veel van deze muziek reeds in het CD-rek staan.

Freek Wolff

VERDAGUER Humahuaca

(RECORD RUNNER RR-0060)

In de recensie van Informal van bassist Willy Verdaguer in iO 54 werd aangeraden om voor een goede kennismaking met diens muziek de symfonische wereldmuziek/jazzrockplaat Humahuaca uit 1994 te vinden. Toeval of niet, deze in SI 135 besproken CD werd onlangs heruitgebracht en aangevuld met vijf bonustracks. Hiervoor werden de originele mastertapes gebruikt, waardoor de sound een stuk dynamischer is dan op de oorspronkelijke

CD. Wat net als ruim 10 jaar geleden opviel, is de grote inbreng van Marcelo Migs dwarsfluit. Mede door de zowel vriendelijke als krachtige uitstraling van dit instrument is Humahuaca (genoemd naar een mystieke Argentijnse berg) met regelmaat te omschrijven als een Zuid-Amerikaanse variant op Ilidurs Bane ten tijde van Eight Moments Of Eternity. Het schijnbare gemak waarmee de zevenkop-pige band de complexe arrangementen uitvoert, versterkt dit gevoel, evenals het opmerkelijk fris en tijdloos klinken van de songs. Zoals de omschrijving in de openingszin al suggereert, variëren de gebruikte stijlen nogal, waarbij ondermeer folk, symfo, jazzrock en bluesrock tot een natuurlijke eenheid zijn gesmeed. Goed voorbeeld hiervoor is het ruim 10 minuten durende symfonische hoogtepunt Pulomelu, afkomstig van een nooit op CD verschenen rockopera. De extra nummers sluiten hierbij goed aan, ondanks de wisselende bezettingen en een iets scherper geluid. Een toepasselijke, ingetogen en deels als bassolo uitgevoerde instrumentale versie van Andrew Lloyd Webbers Don't Cry For Me Argentina (Verdaguer is, hoewel sinds 1967 wonend in Brazilië, van oorsprong Argentijn), valt enigszins uit de toon, evenals het wat rauwe Con Et Fusion, waarop het improviserende Trio Informal door toevoeging van sax en viool echter een stuk interessanter klinkt dan op Informal. Al met al een plezierige hernieuwde kennismaking met dit fenomeen uit de Braziliaanse rockgeschiedenis. Info: www.recordrunner.com.br.

René Yedema

WAVE WORLD

The Winds Of Laax

(VIRTUAL FACTORY RECORDS / QUANTUM RECORDS)

Het Nederlandse Wave World brak een aantal jaren geleden door middels indrukwekkende shows die bestonden uit elektronische muziek en schitterende science fiction computeranimaties. De musici Gert van Santen en Harry Kessels, alsmede computergraficus Rolf van Slooten hebben een vervolg gemaakt op deze shows. Het werd opgevoerd tijdens het Alfa Centauri festival op 2 april jl.

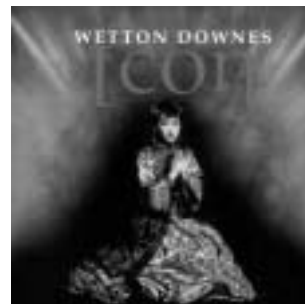
Helaas heb ik dit optreden niet volledig kunnen zien maar gelukkig valt een deel van de gespeelde muziek op deze CD te bewonderen. Een belangrijk deel (ruim 30 minuten) wordt gevuld door het titelnummer. Het opent zeer indrukwekkend met weidse klanken waarna kalme sequencerpartijen invallen. Voorzichtige ritmes volgen en men begint te soleren. De sfeer blijft steeds intact en dat is knap. Guardians Of The Skies kent een wat traditionelere aanpak (richting Klaus Schulze en Ron Boots) maar kent door de bassen en jazzy drums ook wat lounge-invloeden. Naast twee korte stukken, Desert Moons en The Holy Chamber, staan op de CD ook twee eerder uitgebrachte stukken. Od Ban Ryaakomt komt van de CD Schrittmacher-Tasty Tracks Vol. 1, een album met diverse artiesten die allen gebruik maken van de Schrittmacher-sequencer. Ik vind het een vrij sterke compositie met inderdaad interessante sequences en verder een filmachtige sfeer. Het andere nummer is Sunrise At Yacekla, dat was toegevoegd op een verzamel dubbelalbum behorende bij het Engelse elektronische muziekblad Sequences. Ook hier hoor ik een verwijzing naar Schulze vanwege de sequences en de ritmes. Deze indrukwekkende CD smaakt naar meer. Info: www.wave-world.tv; www.quantumproductions.nl.

Paul Rijkens

JOHN WETTON / GEOFFREY DOWNES

Icon

(FRONTIERS RECORDS FRCD 242 / ROUGH TRADE)

Er had best een 's-je' achter de titel van de plaat mogen staan, want de twee makers van dit alles zijn natuurlijk grootheden in de melodieuze pomprock en AOR. Ruim 10 jaar na het verbreken van de samenwerking binnen Asia was er reeds een aarzelend herstel van het contact door de paar aangeleverde songs van Geoff Downes voor Wetton's solo-album Rock Of Faith. Die hernieuwde coöperatie wordt nu bekrond met een gloednieuwe plaat. Eentje die overigens niet rechtstreeks teruggrijpt op de beginjaren van Asia, want Downes gebruikt daarvoor zijn bombastische keyboardwaaiers te spaarzaam. Meer gaat het om mooie liedjes waarin de piano geregeld de intro's en melodieën bepaalt. Een niet te onderschatten rol is er weggelegd voor John Mitchell (Arena, Kino). Deze gitarist stapt trouwens steeds meer in de voetsporen van Clive Nolan met (gast)optredens op vele platen. Maar goed, zijn solo's komen in nummers als Sleep Angel en Spread Your Wings net op tijd om de boel een beetje op te kruiden. Want het moet gezegd worden dat het gros van de composities in midtempo doorgaat, en dat er vooral in de tweede helft van het album best eens een versnellinkje bij mocht. Dat doet niets af aan de algehele kwaliteit want er staat genoeg goeds op met bijvoorbeeld Let Me Go, Please Change Your Mind en In The End (met een gastoptreden van zangeres Annie Haslam).

Resumerend, een mooie plaat maar voor de titel 'Vette Krent' worden de hoge verwachtingen net iets te weinig ingelost.

Robbert Schuller

SNOWY WHITE AND THE WHITE FLAMES

The Way It Is
(WVFP001 CD)

De ruim een jaar geleden al aangekondigde nieuwe CD van Snowy White is nu eindelijk uitgekomen. Snowy is bekend om twee dingen: hij was tweede gitarist tijdens de Pink Floyd (en later Roger Waters) concerten, en hij had een monsterhit met Bird Of Paradise. Dat nummer staat in een nieuwe mix op The Way It Is en is en blijft een prima nummer met een mooie solo. De CD is verder uitermate relaxt en heeft een bluesy feeling. Snowy strooit met menige smaakvolle lick en de band, met daarin onder meer de beroemde sessietoetsenist Max Middleton, doet haar werk prima. Verrassend is de blazerige en losse uitvoering van Black Magic Woman. Dat nummer is wederom een connectie met de vroegere Fleetwood Mac gitarist Peter Green die deze song ook vaak vertolkte, en die het grote voorbeeld voor Snowy vormt. The Way It Is zal vrees ik niet veel nieuwe fans voor onze sympathieke vriend winnen, want daarvoor is de plaat te onopvallend in het hedendaagse muziekgeweld, maar deze release is gewoon een must voor elke fan. Info: www.snowywhite.com.

André de Waal

WIGWAM

Some Several Moons

(MAJOR LEIDEN MLCD 017 / CLEAR SPOT)

Het Finse Wigwam heeft aan de release van een paar progressieve platen aan het begin van de jaren '70 het predikaat 'progressief' overgehouden. Het merendeel van het werk van de band - inmiddels toe aan de tiende studioalbum - ligt echter meer in de richting van folk, blues en rock. Wat de bio er niet van weerhoudt de band als "ever-so-progressive, in the true sense of the word" neer te zetten. Dit album kan het best omschreven worden als lichte bluesrock. De wat hese stem van zanger Jim Pembroke doet een beetje denken aan de stem van Joe Cocker (maar dan niet zo uitgesproken). De melodie in de tracks wordt veelal gedragen door zijn zang, met regelmatig uitstolpingen van de gitaristische kant. De ene keer brengen die een mooi stukje melodie binnen, het andere moment is het meer een fill die de aandacht afleidt van de hoofdlijn. Dit alles naast de uitgesletten akkoorden die we meestal horen. Bij het vorderen van de plaat slaat de vlam wel af en toe in de pan, bijvoorbeeld in de climax van Squaw Valley Non-Event, maar het blijft toch meestentijds kabbelen. Bas en drums zijn duidelijk bedoeld voor de maat en niet voor de melodie, dus ook van die kant komt geen sensatie. Pembroke's teksten klinken alsof ze bedoeld zijn voor de Amerikaanse markt, want voor een Engelsman die een groot deel van zijn leven in Finland heeft gewoond zijn de onderwerpen wel wat vreemd. Het eind-